BÜYÜK Ateş

SAYI : 18

CESUR PRENS
CANAVARA KARŞI

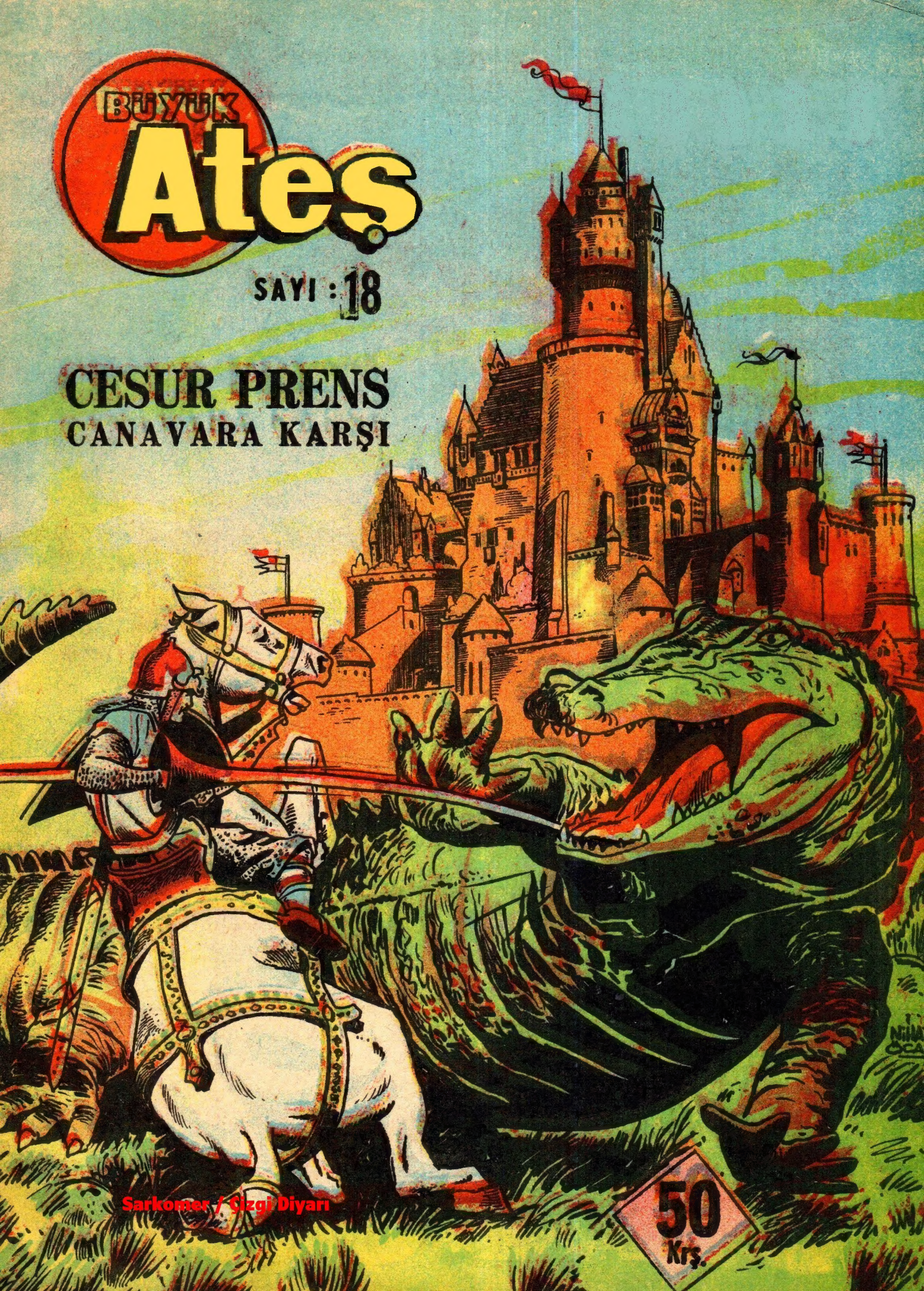

Sarkomer / Çizgi Diyarı

50 Krş.

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI 5 GARTH

GARTH HATIRLAR

O ARZ AZMIŞTIR. BÜTÜN KAİNATI MAHVEDEBİLİR. ONUN KADERİNİ SEN DEĞİŞTİRECEKSİN GARTH!

BU İŞİ YAPACAKSIN GARTH!

BAŞKA ARZA MI GİDECEĞİM BEN?

EVET. BAŞKA BİR ARZA GÖNDERECEĞİZ.

HATIRLADIKLARIM BU. DEMEK PARALEL ARZLARDAN BİRİNDEYİM.

S.50

O ŞEKİLLER DÜNYANIN KADERİNİ DEĞİŞTİRECEĞİMİ SÖYLEMİŞLERDİ. AMA BUNU NASIL YAPACAĞIM?

S.51

KİMSEYE GÖZÜKMEDEN ŞEHRE DOĞRU YÜRÜYEYİM BAKALIM...

GARTH, ORMANA GİRİNCE BİRDENBİRE DURAKLAR.

YALVARIRIM BENİ İHBAR ETMEYİN

İZİNSİZ AVLANIYOR MUYDU?

BU BENİM ÜSTÜME VAZİFE DEĞİL. KİMSEYE SÖYLEMİYECEĞİM.

YANİ ŞU KAPANI!

S.52

BU BİR BÜYÜ. AMA BENİM YAPTIĞIMI İDDİA EDEMEZSİNİZ.

BASİT BİR KAPANIN BÜYÜ İLE NE İLGİSİ VAR?

AY, SİZ BUNA BASİT Mİ DİYORSUNUZ? DEMEK SİZ DE BÜYÜCÜSÜNÜZ?

BUNU BEN YAPTIM. O YASAK SANATLA UĞRAŞIRIM

ŞURADA BİR KULÜBEM VAR. GELİN. MUHAKKAK AÇIKMIŞSINIZDIR.

EVİMİ GÖRÜN, O BİR HARİKA!

BURALARIN YABANCISI OLDUĞUMA GÖRE BENİ AYDINLATMANI İSTERİM.

S. 53

ADIM GARTH!

BENİMKİ DE MATHU. BANA "BABA MAT" DERLER.

ORMANIN ORTASINDAKİ BİR AÇIKLIKTA...

EVİMİ KOMO TOHUMU İLE YETİŞTİRMEDİM. BÜYÜ İLE YAPTIM. BAKIN!

POLİS ÖĞRENİRSE MAHVOLURUM.

FAKAT BU ALELADE TAHTA BİR KULÜBE!

S.54

EVLER TOHUMDAN MI ÇIKAR?

ŞAKA ETMEYİN. EVLERİN KOMO TOHUMUNDAN VE TAŞ KÖKÜNDEN YETİŞTİRİLDİĞİNİ BİLİRSİNİZ.

DEVAMI VAR

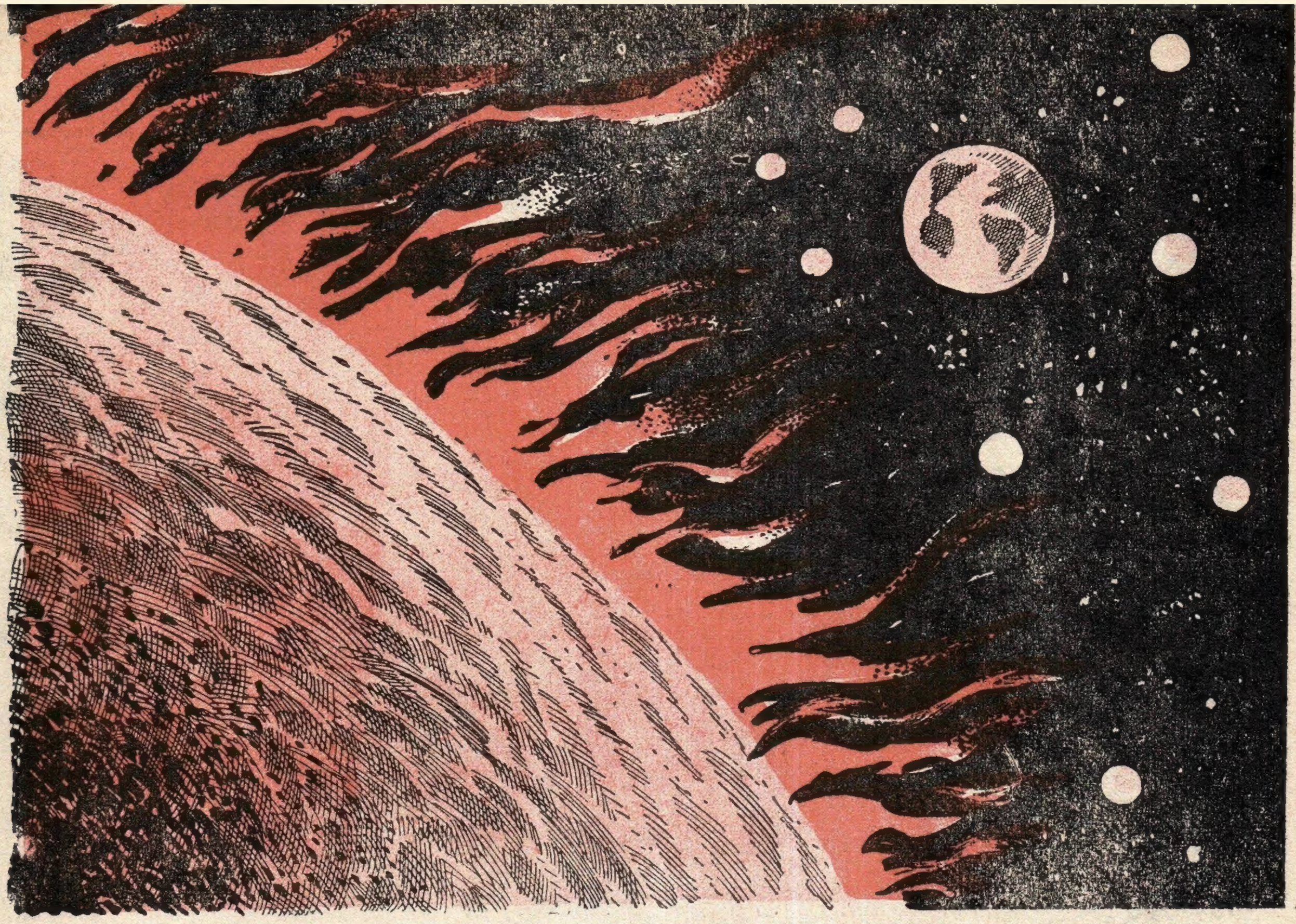

GÜNEŞ

Dünyamızı daha kaç sene ısıtacak?

Güneşin feza boşluğuna yaptığı enerji, 500 bin trilyon beygir kuvvetindedir. Bu rakkamı insan, gece - gündüz durmamacasına sayacak olsa, 32 milyar sene harcamak zorundadır!...

Geryüzündeki bütün hayat güneş'e bağlıdır. Güneş olmasa, yeşil bitkiler ürüyemeyince de, hayvanlar ve insanlar beslenemez, sözün kısası yerküre üzerinde hayat diye birşey kalmaz. Yalnız hayat değil, yeryüzündeki bütün enerjiler de güneşe dayanır ve her türlü yeryüzü enerjisinin anası, güneşin bitmek tükenmek bilmeyen enerjisidir.

Güneş, sevgili Aydedemizden 27 milyon defa daha büyüktür. Ve bu büyüklüğünden ötürü, verdiği enerji de Ay'dan milyonlarca defa daha sonra, bu enerjinin nekadar zun güneşi tetkik ettikten fazladır. Uzmanlar, uzun uolduğunu hesaplamışlardır. Güneşin, feza boşluğuna yaptığı enerji, 500 bin tirilyon beygir kuvvetindedir. Bu rakam, 5'in sonuna 23 tane sıfır koymakla söylenir. Ve eğer insan, hergün gece-gündüz birden başlayarak bu astronomki rakamı sayacak olsa, tam 32 milyar sene sonra, 500 bin trilyonu tamamlarmış!... Sadece sayması bukadar süren bu enerjinin şiddetini siz hesap edin artık...

Güneşin feza boşluğuna salıverdiği bu muazzam enerjiden, dünyamız çok küçük miktarına hedef olur... Güneşin dünyamıza sevkettiği enerji miktarı, sadece o astronomik rakkamın, iki milyarda biridir. Bütün bunları bilen bir kimsenin aklına: «Acaba, birgün güneşin enerjisi tükenmeyecek mi? Ozaman dünyamızın hali nice olacak?» diye bir sual gelebilir.

Ötedenberi âlimler, güneşin günün birinde yana yana soğuyacağını, ve dünyamızın da bir müddet sonra buzlaşacağını sanırlardı. Bugünün ilim dünyasına göre bu teori artık bayatlamıştır. Zira «Eğer bu onların dediği gibi olsaydı, güneş çoktan enerjisini tüketmiş olurdu,» demektedirler, günümüzün âlimleri.

Güneş, yüzyıllardanberi, sıcaklığını aynen muhafaza etmektedir. Bu da güneş enerjisinin kaynağının bambaşka birşey olabileceği tezini ortaya koymuştur.

Bir Amerikalı ve bir Alman ilim adamının ortaya atmış oldukları teoriye göre, güneş enerjisini, bünyesindeki bazı elemanların atomlarını parçalanmasından almaktadır. Bakın bu iki profesör, bunu nasıl izah ediyorlar:

Güneşin bünyesindeki Hidrojen, karbonun da tesiriyle yavaş yavaş Helium haline geçer. Güneşin yüzde birinin karbon olduğu kabul edilirse, güneşin içindeki 20 milyon derece hararette olan Atom parçalanmaları, yukarıda belirttiğimiz enerjiyi vermektedir.

Bu iki âlimin ortaya attığı bu teori günümüzde artık katiyet bulmuştur. Ve bunun sayesinde, güneşin 1 milyar seneden beri vermiş olduğu enerjinin esrarı çözülmüştür.

(Devamı 18. sayfada)

Tabanca Kanunu 45

Tabanca Kanunu 46

SON HÜCUM

hikâye

YAZAN :
İLHAN ENGİN

SOĞUK bir geceydi. Üç saattir dağlara tırmanıyorlardı. Daha ne kadar gidecekleri, ne kadar yürüyecekleri belli değildi. Aşağı, ormanın başladığı yere kadar atla gelmişlerdi ama, patika aniden çalılar ve sert kayalarla kesilivermişti. Atla gitmenin imkânsızlığı karşısında kalmak, ikisini de ürkütmüştü. Bir an, kısa bir an, tereddüt etmişler, sonra bütün arkadaki bağları kesip atıyormuşçasına, acı bir hisle dolmuşlardı. Başıboş kalan atlar, aşağıya doğru, patikayı takip ederek, gözden kaybolmuşlardı.

Şimdi kararan havanın boğucu sıkıntısı içinde kendilerini yalnız hissettiklerini hatırlıyorlardı. Kısa boylu, sakalı uzamış olan yaşlı adam çenesini sıvazlıyarak:

— «Soğuk!» dedi.

Bunda, bir yılgınlıktan ziyade, konuşmuş olmanın hazzı vardı. Öbürü, uzun boylu, zayıf, sinirli bir adam olmasına rağmen, susmayı tercih ediyordu. Üç saat, tepeyi tırmanmağa başladıklarındanberi, bir tek kelime söylememiş, zaman zaman içinden, 'bir siga a içebilseydim' diye geçirmişti. Başka bir şey düşünemez hâle geldiği, ellerinin titremesinden belli oluyordu. Geride kalan anasını, yüzünün şeklini unuttuğu çocuğunu, koynunda taşıdığı karısının son mektubunu artık hatırlamaz olmuştu.

Sert bir kaya parçasını da canlarını dişlerine takarak tırmandıkları zaman, aşağıda, yanıp sönen soluk renkli ışıklar gördüler.

Zayıf, o zaman ancak nefes nefese:

— «Aşağısı işte... Geldik!» diyebildi.

Sakalını sıvazlıyan yaşlı adam:

— «Vaktimiz çok az!» dedi.

Zayıf, nefesi biraz daha yavaşladıktan sonra, içini saran soğuktan kurtulmak ister gibi:

— «Cephanelik, mezarlığın yanında!» dedi. «Bombaları attıktan sonra, ayrı istikametlerde kaçacağız. Seni burada bulurum!» diye bir nefeste boşandı.

Kısa:

— «Evet!» derken, başını da sallamıştı; ama bunu karanlıkta ancak kendisi hissetmişti.

Daha ihtiyatlı bir iniş başlamıştı şimdi... Bu, tırmanmaktan da güçtü. Vakitlerinin azlığını ikisi de biliyordu. Yakalanmak, ölmek mühim değildi. Mühim olan... Bir kırılması ile çıkan sert ses, karanlık sessizliği yırttı. Mühim olanı düşünemiyorlardı...

Kimse onları görmeden, mezarlığın yanına kadar nasıl gideceklerdi. Uzun boylu, buraları gayet iyi biliyordu. Bu ufak kasabada Padişaha bağlı olanlar pek çoktu. Üstelik, düşman istilâsı altında bir kasaba idi. Devriyelerin dolaştığını, şüpheli şahısların sorgusuz sualsiz öldürüldüğünü biliyorlardı.

Dar bir patikadan aşağıya doğru bir hayli yol almışlardı. Aşağı yoldan gelselerdi, belki atlarından daha çok istifade edeceklerdi ama, iş tehlikeye düşecekti. Ölmek, daha kötüsü yakalanmak, onlar için mühim değildi.

Zayıf adam:

— «Biliyor musun?» dedi. «Burası benim memleketim... Karım da, çocuğum da, anam da burada... Burada geçti bütün çocukluğum, bütün gençliğim...»

Yaşlı adam:

— «Evet,» dedi.

Sonra bir müddet daha yürüdüler. Zayıfın, dağı tırmanırlarken, 'arkamda bıraktıklarım' diye düşündükleri, şimdi önlerindeki kasabadaydı. Kasabadaydı ama, daha da ondan uzaktaydılar. Öyle geliyordu ama, bir nefes sigara içebilseydi... Bir yudum tadacaktı yakınlarından... Bir buse kadar sıcak bir yudum...

Şimdi orman başlamıştı. Arazi nisbeten düzelmişti. Sert kayalar yoktu yollarını kaplayan... Zayıf adam:

— «Bu ormanda oynardık,» dedi. «Çocukken buralarda dolaşırdık!» diye devam etti.

Kısa ve yaşlı olanı:

— «Evet,» dedi.

Beş dakikaya varmaz mezarlığa girerlerdi. Zayıf böyle düşünüyordu. Babasının mezarı da bu mezarlıktaydı. Onun yanından geçerken, bir fatiha okumak isterdi. Ama vakitleri yoktu. Yakalanmaları, ölmeleri mühim değildi. İş aksardı. Aksamamalıydı. Ne

pahasına olursa olsun, bu cephanelik atılmalıydı. Düşman taarruzu belki bu şekilde gecikecek, diğer arkadaşları da...

Karanlıkta çıkardığı köstekli saatine baktı; yarım saatleri vardı. Bütün bombalar aynı anda patlamış olmalıydı. Zayıf adam daha itinalı yoluna devam ederken:

— «Bizim bombalarımız uyandıracak bütün şehir halkını!» dedi. «Çocuğum, karım da uyanacak... Annem de benim için dua edecek... Biliyorum, uykudan korku ile kalkacaklar!»

Kısa, sakalını sıvazladıktan sonra:

— «Evet,» dedi.

Beş dakikadır mezarlık içinde sürüne sürüne ilerliyorlardı. Kısa adam durarak, koynundaki bombaları daha iyi yerleştirdi. Sonra, gayet itinalı ve yavaş bir sesle:

— «O karaltı ne?» diye sordu.

Zayıf, bir nefes gibi:

— «Cephanelik!» dedi.

Santim santim ilerliyorlardı. Üzerlerine kapandıkları toprağın altında yatan'ar, üzerlerindeki selvilerin «şuu» diye çıkardıkları sese uyduklarından, çok sessiz olmalıydılar.

Zayıf:

— «Birden fırlayacağız!» dedi. «Mezarlığa bakan tarafta çift nöbetçi olmalı!...»

Bir ses, onların oldukları yere, tırnaklarını toprağa batırırcasına kapanmalarına sebep oldu. Yere dayadıkları kulaklarına ayak sesleri geliyordu. Gelenler kaç kişiydiler? Onları görecekler miydi? Şimdi ter içindeydiler. Dakikalar değil, saniyeler uzuyordu. Zayıf, anasını dua ederken gördü. Bir nefes sigara, bir nefes, tahayyül ufkunda yeni bir pencere açabilir, oğlunun unuttuğu çehresini ona hatırlatabilirdi.

Ayak sesleri uzaklaşıyor olmalıydı. Belki bir düşman neferi, belki de tarlasına giden bir adamın ayak sesleriydi bunlar... Kimbilir, belki de Anadolu içine Kuvayi Milliye'ye iltihak edecek birkaç delikanlıydı. Ama kim olursa olsun, onları görmemeliydiler...

Kısa boylu, yere kapandıkları andan beri belindeki kamasını sağ eli o kadar sıkmıştı ki, kamanın sapı vıcık vıcıktı terden...

Uzun ve zayıf olan, arkadaşının kesik kesik solumasını işitiyordu. Kendisi de bu şekilde nefes alıyor olmalıydı. Uzun boylu:

— «Uzaklaşıyorlar!» dedi.

Kısa, elini kamasından çekerek, toprakta kuruladı. Sonra:

— «Evet,» dedi.

Biraz biraz daha kendilerini, elleri ile ileriye doğru çekiler. Şimdi, çökmüş bir mezarın çukuru içinde, daha emin bir yerdeydiler. Cephaneliğin önündeki nöbetçilerin ayak seslerini şitiyorlardı. Bazan da konuşmaları geliyordu kulaklarına...

İki arkadaş, artık konuşmuyorlardı. Sadece ufak bir dirsek darbesi, yahut omuza uzanan bir el ile anlaşıyorlardı. İki nöbetçi yanyana gelmişlerdi. Kaybedilecek vakitleri yoktu. Fırladılar. Kısa, sendeledi. Muvazenesini zor buldu. Bu arada zayıf, mesafeleri dev adımlarla yutmuş gibi, nöbetçilerin karşısına dikilmişti. Bir tüfek patladı. Biri daha ateş aldı ama, iki nöbetçi de cansız yıkılmışlardı.

Arka taraftan ayak sesleri geliyordu. Bir bomba sesi, bir daha, ter ve kan birbirine karışmıştı. Şimdi rastgele vuruyorlardı. Zayıf:

— «Sen içeri bombayı at!» diye bağırdı.

Bu ses, tüfek seslerinden daha acı bir şekilde mezarlıktan kasabaya doğru yansıdı. Sonra kısa:

— «Tamam, kaçalım!» diye bağırdı.

Delice kaçıyordu. Mezarlığa, babasının da içinde yattığı mezarlığa doğru delice kaçıyordu. Gökyüzü birden bire aydınlandı. Büyük bir gürültü, taraka'lar halinde büyük bir gürültü ayaklarının altındaki toprağı sallıyordu.

Bir çukurun içindeydi. Bir mezarın, çökmüş bir mezarın içindeydi. Artık sigara içebilirdi. Artık tahayyül edebilirdi. Buradan çıkmasına da lüzum yoktu. Sıcak yaraları artık soğumağa ve acımağa başlamıştı.

Gözlerini yumdu ve bir fatiha okumağa başladı. Bu fatiha, babasına olduğu kadar, kendisi için de olabilirdi...

3 Parmaklı Tembel Hayvan

Üç parmaklı tembel hayvan, baş aşağı yaşayan bir mahlûktur. Hayatının en büyük kısmı, ön ayaklarının üçer uzun parmağıyla sıkı sıkı sarıldığı dallarda baş aşağı asılı durarak geçer. Bu hayvan pek ender olarak yerde yürür veya dik durur. Zaten dik durmak onun için güç olduğundan, ancak bir ağaçtan diğerine yürürken bu şekilde hareket eder.

Üç parmaklı tembel hayvanın, yeşilimtırak bir yosunla kaplı kaba ve uzun kahverengi kıllardan ibaret bir postu vardır. Bu, hayvanın düşmanlarından gizlenmesine yardım eder. Tembel hayvan gündüzleri uyur ve geceleri yiyecek bulmak için faaliyete geçer.

Tembel hayvan, Güney Amerika'nın balta girmemiş ormanlarının en sık yerlerinde yaşamakta olup, iri bir köpek büyüklüğündedir.

İSTER MİSİN BANKADAN İKRAMİYE ÇIKSIN.
ŞOFÖR YAVAŞ SÜR.

MESAJIN CEVABINI VERİR TÜYERİM.

KOVBOY KILIKLI GELİYOR.
ACABA NE İSTİYOR?

BENİ DE ALSANIZA...

RUSLARIN YANINDA...
HERİF GÖRÜNMEDİ. VURALIM ŞUNU.
BAŞÜSTÜNE YOLDAŞ.

BAKIN BİR ŞEY GELİYOR.

ORADA DURAN NEDİR?
RUSLARIN AY ROKETİ...

NEE?! RUSLARIN DA MI ROKETİ VAR?
HERİFLER YAPMIŞLAR İŞTE.

CASUSLARIN BALONU KAYBOLDU.

BALON AZ ÖTEDEKİ DÜZLÜĞE İNDİ.
SİZİN DE Mİ ROKETİNİZ VAR?
TABİİ.

AMA RUSLARIN DA VAR...
BİZİMKİ ONLARDAN ÜSTÜN.

NOEL SABAHI AY DÜNYAYA YAKLAŞACAK. RAHATÇA GİDECEĞİZ
RUSLAR DA GİDECEK.

NASIL OLUR? BU TARİHİ, DÜNYAYI İDARE EDEN ADAM BİLİR.
RUSLAR DA BİLİR.

AT ŞU SARŞAĞI BAŞIMIZDAN.

BASTIBACAK ŞERİF 45

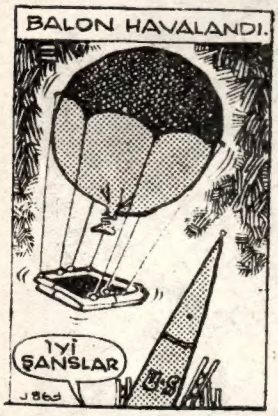

50 Sene Sonra Neler Olacak

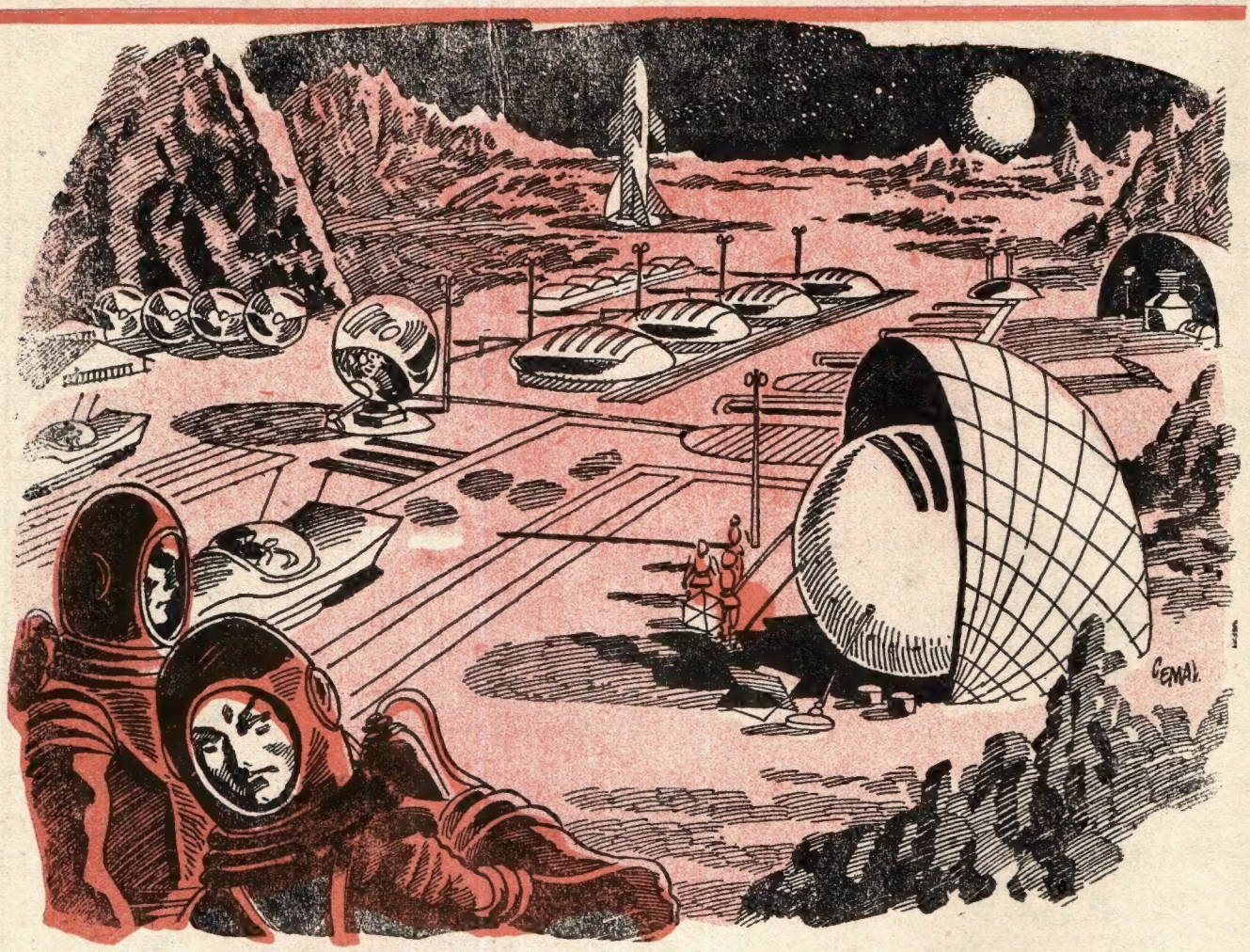

Bundan kırk - elli sene sonra insanlar, tatillerini Ay'da, Merih'te geçirecekler; eğlence olarak da, Eski Romalı'lardan kalma, vahşî oyunları tercih edeceklermiş...

Çeviren: ERDOĞAN SEVGİN

Jules Verne'yi hepiniz tanırsınız. Hani bundan seneler önce, 'geleceğe dair' kitaplar yazan, Fransız muharriri Jules Verne'yi... Günümüzde, bu büyük hayâlperestin sayesinde, artık hiçbirşeye «Acaba olabilir mi?» dememize imkân yok... Zira Verne, olmayacak gibi görünen şeylerin bile, bir anda hakikat olabileceğini biz lere öğretmiştir. Yaşadığı devirlerde, denizaltında gidecek olan bir gemiden bahsetmesi, o zamanın insanlarını nekadar güldürmüştü... Oysaki, ozamanın insanlarının torunları olan bizler, bu fikre, Jules Verne'nin deniz altında gidecek olan gemi fikrine gülmemekteyiz... Zira, bilmekte, görmekteyiz ki, denizaltında işleyen bir gemi vardır.

Her asırda, her devirde, insanlar arasından bir Jules Verne çıkar. İstikbâlde neler olacağını yazar... Bunlardan bir kısmı, seneler sonra hakikat olur: Tıpkı Verne'nin denizaltısı gibi... Bir kısmı ise sadece sözde kalır.

Bir İngiliz muharriri olan Aldous Huxley'de yirminci asrın, yani içinde bulunduğumuz asrın Jules Verne'sidir. Onun, bundan bir müddet evvel yazmış olduğu kitap, Verne'nin kitaplarından hiç de aşağı kalmamaktadır. Hatta bazı kimseler, muhayyelesinin genişliği bakımından, Huxley'i daha da üstün bulmaktadırlar.

Aldous'un söylediği sözlerden ne kadarı ileride hakikat olabilir; ne kadarı olamaz. Bunu şu anda kestirmemize imkân ve ihtimâl yok. Bu ancak zamanın, tarihin bize göstereceği birşey. Onun için bizler burada, bu hususta hiçbir fikir yürütmüyoruz. Aldous'un fikirlerini aynen veriyoruz.

★

Kırk yıl sonrasının insanı hayli çekingen, zahif nahif ve mahçup olacaktır. Şişmanlar ortadan kalkacak, ufak-tefek, çelimsiz insanlar yeryüzünü dolduracaktır. Yirmibirinci asırda insanlar, sun'î gıdalarla besleneceklerdir. Bunun başlıca sebebi, artan dünya nüfusunu yeryüzündeki yiyeceklerin kâfi olarak besleyememesidir. İleride, dünyanın ekilmemiş bir karış yeri bile boş kalmamasına rağmen, yiyecekler, insanlara yine de yetişmiyecektir.

Yirmibirinci asırda insanoğlu, artık öyle sansasyon eğlencelerden zevk almamaya başlayacaktır. Çünkü bu devirde, sinemanın, tiyatronun âlâsı, muazzam dört buutlu

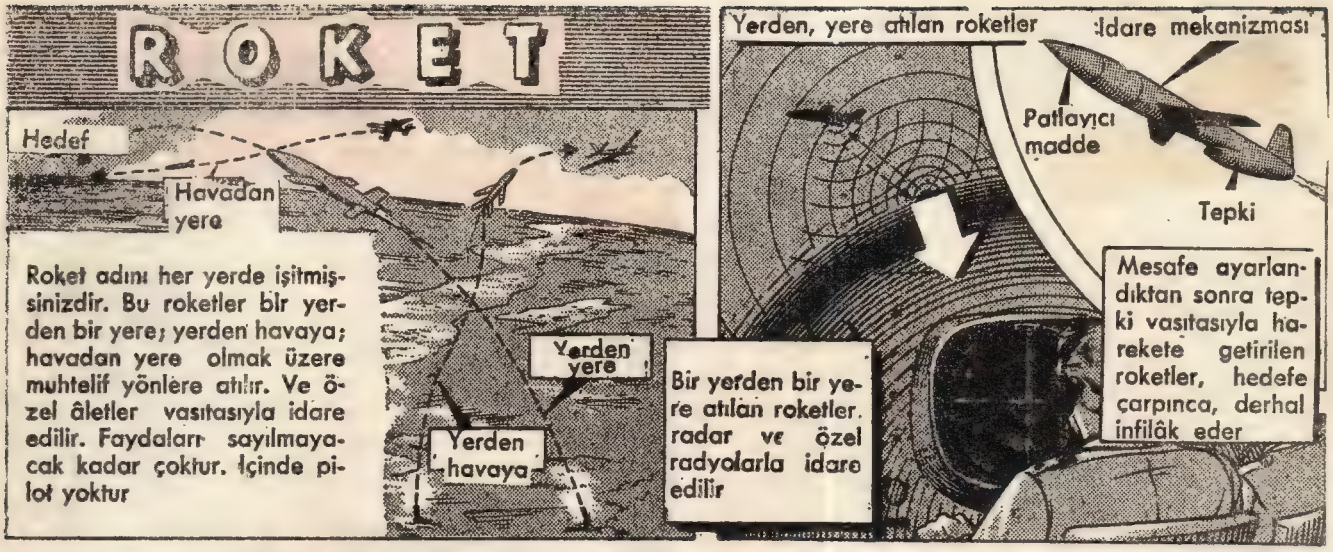

televizyonlarla insanın ayağına kadar gelecektir. Onun için kırk sene sonranın insanı evine bağlı olacaktır. Her türlü eğlenceyi evinde tadacaktır.

Spor olarak bu zamanın insanları, eski Roma devrinden kalma Gladyatör gibi kanlı oyunları tercih edeceklerdir. Bu oyunlar muazzam stadlarda yapılacak, insanlar oraya helikopterli otomobilleriyle gidip, geleceklerdir.

Kumara, eğlenceye ziyadesiyle düşkün olacaklardır yirmibirinci asrın insanları... Hükûmetler, insanların bu iptilâsı yüzünden, alenî kumar oynatacaklar, bundan hazinelerine bir hayli gelir sağlayacaklardır.

Yirmibirinci asır, teknik hârikalarla dolu bir asır olacaktır. Her şey makinelerle idare edilecektir. İnsanoğlu, artık toprak üzerinde yürümez olacak, her yere küçücük helikopter - otomobilleri ile gidip geleceklerdir. Bu modern nakil vasıtaları yüzünden, her gün bir milyar kaza olacak, binlerce kişi trafik kazaları yüzünden ölüp gideceklerdir.

Geleceğin asrında insanoğlu, artık yakacak diye bir şey düşünmiyecektir. Evler, güneş enerjisi ile ısıtılacak; fabrikalar elde etmeleri gereken enerjiyi, güneşten temin edeceklerdir. Tekniğin ilerlemesinde, Atom ilmi ile Kimya büyük rol oynayacaktır... Yemek pişirmek veya emsali işleri görmek için, artık havagazı, elektrik gibi köhnemiş enerjilerin yerine, Atom enerjisinden faydalanılacaktır.

İnsanoğlu, bu asırda, tatillerini Ay'da, Merih'te, Müşteri yıldızında geçirecektir. Özel nakil vasıtaları, hafta sonlarında fezaya uçacaklar; buraya seyyah götürecekler - dir. Dünyamızın insanı burçlarda özel başlıklarla dolaşacak, tatillerinin zevkini çıkarmaya çalışacaklardır.

Yeryüzü insanının buralara gitmesi ile, fezadaki yıldızların ahalisini de kendilerine uyduracaklardır. Fezadaki yıldızların halkını da içkiye, kumara alıştıracaklardır!...

Yirmibirinci asırda insanoğlunu, başlıca iki tehlike, iki büyük tehlike tehdit edecektir. Bunlardan birincisi, ruh hastalıkları; ikincisi ise, harptir. Gelecek senelerde, insanlar ruhen çökecekler; hastahaneler, şizofrenlerle, manyaklarla dolup dolup taşacaktır. Akıl ve ruh hastalıklarının bu derece çoğalması da, insanların mânen çökmesine yol açacaktır.

İnsanları tehdit eden ikinci tehlikeye gelince... Yirmibirinci asırda, eğer olursa, harp, kelimenin tam mânâsiyle müthiş olacaktır. Şehirler, bir tek düğmeye basılmakla harabeye çevrilecek; Atom, Hidrojen, Kobalt bombaları, insanlığı her an için tehdit edecektir. Bu devrin harbinde, kim önce hamle yaparsa, o kazanacaktır. Öyle ki, bir anlık bir gecikme bile, koskoca bir ülkenin mahvolmasına, insanları ile beraber yol olmasına sebep olacaktır.

Sahibi: TAHSIN DEMIRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

BU YOK Ateş

SAYI: 18 CİLT: 2
2 AĞUSTOS 1960

MASKELİ SÜVARİ 21

YUVARLANAN ADAM MASKELİYİ TEHDİT EDİYORDU...

BU DA NESİ ?..

O SİLAHI YERE AT !.

DUR TONTO, O ZARARSIZ-DIR

YA..ÖYLE Mİ ?..

BEN HAYDUT DEĞİLİM. TABANCAYI VER !.

YÜZÜNÜ NİÇİN GİZLE-DİN YA

MASKELİ SÜVARİ!

NE ?. ŞU GÜMÜŞ KURŞUN KULLA-NAN MI ?..

İŞTE BAK !.

AMAN AL-LAHIM!..

YUVARLANDI-ĞINI GÖRÜP YARDIMA GEL-DİK !

BEN'İN ÇİFTLİĞİ-NE GİDİ-YORUM

AMA, ATININ HALİ FENA !.

NESİ VAR ONUN ?.

BACAĞI SA-KATLAN-MIŞ !.

EYVAH, BU GÜN BEN'İN ÇİFTLİĞİNE GİTMEM LÂZIM

ONDAN BİR HAYLİ PARA ALACAĞIM !..

BEN'İN ÇİFTLİĞİNDE...

SAM'IN HİÇ BİR ŞEY-DEN HABERİ YOK, ZAVALLI !.

-DEVAMI VAR-

CASUSLAR MEKTEBİ 11

BÜYÜK ATEŞ'İN TARİHİ KAHRAMANLIK ROMANI

Cesur Prens

ÇEVİREN : H. FİKRİ VEREL TEFRİKA NO : 10

— «Doğru!» diye gürledi. «O mel'unun aklı herşeye erer ve her türlü melâneti yapabilir. Gemideki savaşın öncüsü de oydu. Bana kalırsa, bu adamları bir gece yarısından sonra temize havale etmek lâzımdır!...»

Korkunç Brik güldü:

— «Fazla acelecisin, dostum. Hele Kumandan Marlo'nun gizli plânlarını öğrenelim bir kere...»

— «Bunu öğrenebilmek için, yine Cesur Prens'ten istifade edebiliriz.»

— «Onun kolay kolay sır vermiyeceğine bahse girerim!...»

— «Fakat benden asla şüphe etmiyeceğine göre, işlerimi rahatça görebilirim.»

— «Anlaşıldı; mutlaka bu adamların tahtına sahip olmak istiyorsun!...»

— «Saltanat güzel şeydir, dostum. Zannedersem, senin de, benim gibi bir adama ihtiyacın var... İlerde, buradaki tahta oturduğun zaman, yabancı bir devletin kralına nasıl olsa elini uzatacaksın!»

Dev ağaçların gerisindeki adamlardan biri:

— «Yüzünde maskesi ile, bizim dahilî meselelerimize burnunu sokan bu adamı tanımak istiyoruz, Brik!» dedi.

Beriki, içerlemiş gibi bir tavır takınarak:

— «Bana itimat etmiyor musunuz yoksa?» diye bağırdı.

Korkunç Brik'in eli, kılıcının kabzasına uzandı:

— «Bu topraklar üzerinde yalnız benim sözüm geçer, arkadaşlar! Şayet benimle beraber çalışmak ve bu tahta sahip olmak istemiyorsanız, derhâl aramızdan ayrılabilirsiniz!»

İlk defa konuşanın sesi tekra yükseldi:

— «Sana itimadımız sonsuz olmasaydı, birlikte çalışıp, meseleyi durum ve şartlara göre plânlaştırmazdık. Yalnız, hüviyetini bizden saklamak ihtiyacını duyan bu yabancının kim olduğunu öğrenmek, en tabiî hakkımızdır. Bakarsın, bize ihanet edebilir! Bakarsın ilerde yine düşmanlarımızla birlik olup, daha başka emeller peşind ekoşabilir! Tahtların sevgilileri çok olur, Brik!...»

Maskeli adam, koca elini, bu sözleri söyleyen adamın omuzlarına koyarak:

— «Sana hak verdim arkadaş!» dedi. «Maskemi çıkartacağım!...»

Sonra âni bir hareketle, maskesini çıkartacağı yerde, kılıcını çekerek, hüviyetini öğrenmek isteyen meraklının kafasını vücudundan ayırıverdi!...

Cesur Prens'in yüzü sapsarı olmuştu bu manzara karşısında... Biçare adamın kellesi yerde yuvarlanmış, vücudu önce birkaç defa sallanmış, artık hayata vedâ etmek üzere bulunan ayakları onu şuursuzca iki - üç adım kadar ileri götürmüş, sonra da kanlar içinde olduğu yere yığılmıştı. Müthiş bir şeydi bu doğrusu...

Korkunç Brik, şimdi adamlarının yüzlerine bakarak, gözleri ile onlara, «Sizin fikriniz nedir?» diye soruyordu.

Meçhûl şahıs, kılıcını mendili ile temizledikten sonra, kınına soktu. Her hareketi soğukkanlı idi. Yapılacak başka bir şey kalmamış gibi, yürümeğe başladı. Bu arada, cebine koyduğunu zannettiği mendili yere düşmüş, ayaklar altında kalmıştı.

Adamlardan bir diğeri:

— «Senin emrinde olduğumuzu biliyorsun, Brik!» dedi. «İçimizden çıkacak hainleri, yine kendi bileğimizin kuvveti ile bastırmağa muktediriz... Arkadaşın kmi olduğu bizi ilgilendirmiyor...»

Korkunç Brik gülümsedi:

— «Onun hüviyetini ilerde öğreneceksiniz elbet... Ama, ilerde!... Yerin kulağı vardır! Şayet o yakalanacak olursa, plânlarımız altüst olabilir... Yarın gece yine burada buluşacağız... Dağılalım artık...»

Ve dağıldılar...

Nal sesleri, birbiri ardından uzaklaştı...

Demir Yürekli Prens'in gözleri yaşlı idi. Demek ki, içlerinden biri, kendilerine ihanet ediyordu. Herifin yüzü maskeli olduğundan, sesi boğuk çıkıyor ve hüviyetinin anlaşılmasına mâni oluyordu. Yalnız şu muhakkaktı ki, bu hain, gerçekten iyi bir silâhşördü...

Sesler kesilince, delikanlı usulca yerinden doğrulup, vak'a mahalline doğru seğirtti. Kalbi yerinden fırlıyacakmış gibi çarpıyordu. Kılıcı temizleyen mendili yerden alarak tetkike koyuldu.

Bu da ne?...

Demek hain oydu?... Ah, alçak! Bunu nasıl da tahmin edememiştil... İçlerine rahat rahat sinen bu ahlâksıza hak ettiği dersi mutlaka verecekti. Mendili cebine yerleştirerek, düşünceli adımlarla babasının bulunduğu yere doğru ilerledi.

Kral, yakın adamları ile toplantı yapıyordu. Oğlu içeri girince, konuşmayı derhal kestiler. Delikanlı, bir fevkalâdelik olduğunu anlamıştı... Babasının yüzü bembeyazdı. Kaşları çatılmış, ince dudaklarında hiç renk kalmamıştı. Koltuğun kenarını tutan elleri titriyordu.

Cesur rPens, selâm vererek b basının yanına sokuldu:

— «Bir şey mi oldu, efendimiz? Niçin yüzünüz böyle solgun? Yakınlarımız neden böyle düşünceli?»

Kral, oğlunun saçlarını okşayarak içini çekti:

— «Bir şey yok, oğlum... Sen artık tam mânâsiyle tabiatın çocuğu oldun. Bütün kötülüklerden uzak, mes'ut yaşıyorsun...»

Prens, başını eğdi:

— «Yazık ki, kötülükler tabiatın koynunda bile yaşamakta devam ediyor, efendimiz... Bütün saflığına rağmen tabiat, bazı kimselerin gizli faaliyetlerine mâni olamıyor...»

— «Bir bildiğin mi var?»

— «Hayır... Fakat gördüklerim canımı sıktı da...»

— «Gördüklerin mi? Yoksa yine Korkunç Brik'in adamlarıyla mı çatıştın? Hahtlarda gözü olan muhterislerle çatışmak, tehlikeli bir maceraya atılmak demektir oğlum...»

— «Peki sizin neniz var, efendimiz?»

(Devamı Var)

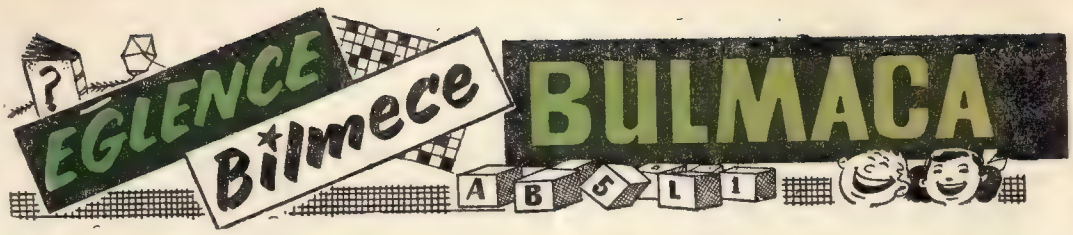

KIR YEMEĞİ

İki arkadaş, kıra gezmeğe gideceklerdi. Yemeklerini de, ateş yakıp orada pişirmek istiyorlardı. Hazırlandılar, ellerinde paketlerle yola çıktılar. Bir ağaçlığın içinde, su kenarında kendilerine güzel bir yer seçtiler. Oynadılar, oynadılar; sonra yorulup yattılar.

Sıra yemek yapmağa geldi. Hazırlık yapmak lâzımdı. Bu iki arkadaştan biri, biraz tembelce idi. Fazla iş yapmak istemiyordu. Diğeri de onu zorluyordu:

— «Haydi, biraz çalı çırpı topla da, ateş yakalım. Bak, ben de hazırlık yapacağım!»

— «Aaa!... Ben ateş yakmasını bilmem!...»

Diğeri, hem ateş yaktı, hem de yemeği pişirdi.

— «Öyleyse biraz su getir!»

— «Aaa!... Getiremem! Ayağım kayar da düşerim sonra!...»

Arkadaşı ona da peki dedi, gitti su getirdi.

— «Bu sefer de şu sofrayı kur bakalım!...»

— «Aaa!... Ben sofra kurmasını bilmem ki!...»

Beriki yavaş yavaş kızmağa başlamıştı. Sofrayı da kurdu; sonra arkadaşına:

— «Haydi, kalk da yemek yiyelim!...» dedi.

Hiçbir işe elini sürmeyen kurnaz tembel, hemen yerinden fırladı:

— «Ne dedinse yapamam, dedim. Artık bu teklifini de reddedersem, kızarsın!» dedi ve sofraya oturdu.

REKLÂM OLSUN DİYE!

Lüks bir lokantaya girdi. Köşede iyi bir masa seçip oturdu. İçerisi çok kalabalık değildi. Biraz sonra garson geldi:

— «Ne emrediyorsunuz, bayım?» dedi.

— «Etli bir sebze getirin; ne olursa olsun!...»

İki dakika geçmeden taze fasulye geldi. Tabak tepeleme doluydu. Fasulyeleri çataliyle şöyle yana çekti. Altından çıka çıka kuş gözü kadar ufacık bir et parçası çıktı. Kızdı. Hemen garsona seslendi:

— «Garson, buraya bak!»

Adam koşarak geldi:

— «Ne emrediyorsunuz, efendim?...»

— «Şuraya bak! Bu ne?»

— «Et, efendim.»

— «Nasıl et bu?... Bu ne demek yani?... Siz, müşteri ile alay mı ediyorsunuz? Dün akşam da ben buraya geldim, etli sebze istedim. Bunun üç misli et koydular. Bugün geliyorum. Yemekte hemen hemen hiç et yok!...»

Garson hafifçe gülümsedi:

— «Hiddet buyurmayınız, bayım!» dedi. Dün akşam geldiğiniz zaman ne tarafta oturmuştunuz? Geride mi, yoksa camın önünde mi?»

— «Nerede oturdumsa oturdum!... Onun yemekle ne alâkası olabilir?...»

— «Pek büyük bir alâkası vardır, bayım. Siz dün muhakkak pencere önünde oturmuşsunuz. Çünkü biz, pencere önünde oturan müşterilere, dışarıdan göründüğü için, reklâm olsun diye, büyük tabakla ve bol yemekle servis yapıyoruz!...»

YAZISIZ

PAYLAŞMA!

Erdoğan ile Aydoğan yemişçiden yemiş aldılar; yemek için bir parka gittiler. Sıra pay etmeğe geldi; ama bir türlü uyuşamıyorlardı. Erdoğan:

— «Aslan payı benim!» dedikçe kavga ediyorlardı.

Artık yemişi filân unutmuşlardı. Aydoğan, Erdoğan'ın yakasına sarıldı ve sarsarak:

— «Gel bakalım şimdi şuraya da, kozumuzu paylaşalım!...» dedi.

Biraz sonra, koz paylaşmasında aslan payını Erdoğan, yemiş paylaşmasında da aslan payını Aydoğan aldı.

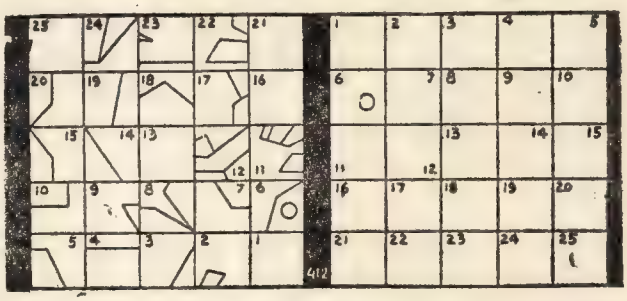

Soldaki blokta çizgili şekilleri, sağdaki bloktaki karelere numara sırasına göre çiziniz. Böylece, sonradan boyayabileceğiniz güzel bir resim elde edeceksiniz.

DENİZDE BİR FACİA

Geçen hafta kapağa koyduğumuz resmin yazısı yanlışlıkla girmemiştir. Özür diliyerek bu yazıyı bu hafta sunuyoruz.

HAVA çok sıcaktı. Güneş her tarafı kasıp kavuruyordu. San Fransisco sâkinleri, sıcaktan ter içinde kalan vücutlarını bir nebzecik olsun serinletebilmek amacı ile, denize akın ediyorlardı. Bu güruhun içinde, California Üniversitesi'nde okumakta olan Shirley O'Neil ile Albert Kloger de vardı.

Shirley O'Neil, 19 yaşlarında kadardı. Oldukça güzel bir kızdı. Kendisinden bir yaş büyük olan Albert Kloger ile gayet samimî arkadaştılar. Beraberce çalışırlar, beraberce gezip - eğlenirlerdi. Havanın hayli sıcak olduğunu görünce de, yine beraberce, San Fransisco körfezine, denize girmeğe gitmişlerdi.

Körfeze varır varmaz, iki genç, hemen soyunup, mayolarını giydiler; kendilerini mavi suların koynuna bırakıverdiler.

O'Neil ve Kloger, suda kâh yüzüyorlar; kâh biribirlerini suyun içine batırarak, üzerlerine su atarak eğleniyorlardı. Bir ara, Kloger, kız arkadaşını aratmak için, onun yanından habersizce uzaklaştı. O'Neil etrafına bakınıp da, Klâger'i göremeyince, 'bana bir oyun oynamasın' diye, sahile doğru yüzmeye başladı. Fakat henüz birkaç kulaç atmış-atmamıştı ki, ansızın arkasında bir çığlık işitmesi ile beraber, ters yüzü geri dönmesi bir oldu... Ve dönmesi ile beraber de, çığlığın geldiği yere doğru, süratle yüzmeye başladı. Hem yüzüyor, hem de, «Dayan Klager, şimdi yardıma geliyorum» diye bağırıyordu. Klager, çığlığı atan Klager, bir köpek balığı ile mücadele ediyordu. O'Neil'i aratmak için yanından uzaklaştığı sırada, bir köpek balığının hücumuna uğramıştı.

Shirley O'Neil, arkadaşının yanına geldiği zaman, büyük bir cesaretle, köpek balığına karşı koymaya başladı. Mücadele kısa sürdü. Shirley, kan revan içinde kalan Albert Kloger'i köpek balığının elinden almaya muvaffak oldu. Bu işi nasıl başarmıştı? Bunu kendisi de bilmiyordu. Zaten düşünmüyordu bile... Zira aklı-fikri Kloger'i sahile çekebilmekti...

Shirley O'Neir, tek koluyla Kloger'i tutmuş olduğu halde, tek eliyle yüzüyordu. Bir müddet sonra sahile vardı. Köpek balığı ortalıkta gözükmüyordu. Anlaşılan, Shirley'in cesareti onu korkutmuştu!...

Sahile varıldığı zaman, vaziyeti kıyıdan heyecanla takip edenler, hemen fedakâr talebe ile kazazedenin yardımına koştular. Kloger'i bir arabaya koydukları gibi, hastahaneye yolladılar.

KORKUSUZ ŞÖVALYE 46

KORKUSUZ ŞÖVALYE 47

BUNU DUYDUNUZ MU?

EN AKILLI HAYVAN HANGİSİDİR?

Biraz terbiyesi kıt olan insanlar, birbirlerine kızdıkları zaman (Kaz!) derler. Kaz, halk arasında (Sersem) demeğe gelir. Halbuki Amerikalılar, bunun aksini kabul etmişlerdir. Ben de ise, en akıllı hayvan (Kaz) dersem, şaşmayın!...

Size bunu ufak bir misalle anlatayım:

Kuluçkaya yatan ördeklerin, tavukların, hindilerin altına ne yumurtası koyarsanız koyun, yavru çıkarırlar. Fakat kazlar böyle değildirler. Kuluçkaya yatan kazın altına baş kabir hayvanın yumurtasını koyarsanız, kaz hemen anlar; yumurtayı kırar, parçalar.

Kazlar, yavrularına çok düşkündürler. Kuluçka çıkarıncaya kadar yumurtaların üzerinden hiç kalkmazlar. Yemini, içeceğini ayağına götürmeniz lâzımdır.

Bir de, kazın kümesine, gece dahi olsa, yabancı girdi mi, hemen bağırmağa başlar. Onun için; sansar, tilki gibi hayvanlar, kaz kümesine hiç giremezler.

TAHTA GEMİLER

Bugünkü gemiler çelikten yapılıyor. Halbuki eskiden bütün gemiler tahtadan yapılırdı. İşin garibi şu: Çelikten yapılan gemiler elli, altmış yıldan fazla dayanmıyor. Halbuki ağaçtan yapılan gemiler iki yüz yıl birşey olmadan çalışırdı.

GÜNEŞ DÜNYAMIZI DAHA KAÇ SENE ISITACAK?

(Baştarafı 3. sayfada)

Ve yine yapılan hesaplara göre, güneşte bulunan Hidrojen'in üçte birinin bile, dünyamıza 80 milyar sene ışık vereceğini ortaya koymuştur.

Peki bu hidrojen bittiği zaman, güneş enerjisi de bitecek, dünyamızda hayat kalmayacak mı? Hayır... Böyle bir şeyin olamayacağını, bir Alman profesörünün teziyle anlıyoruz. Profesöre göre güneş, enerjisi hiçbir zaman tükenemez. Bilâkis güneş enerjisi ve sıcaklığı asırbeasır artacak Alman profesör bunu şu şekilde izah etmekte, ve dünyamızın sonu hakkında şu tezi ileri sürmektedir:

Güneş enerjisi ve sıcaklığı gitgide artacağından, güneş içindeki Atom parçalanması da hızlanacak, güneşin enerjisi de gitgide çoğalacaktır. Ve neticede de, güneş enerjisi, bugünkünün birkaç bin misli hale gelecektir. Bu, bir yıldızın ömrünün ortalama olarak 10 - 100 milyar yıl olduğu faraziyesine de dayanmaktadır. Şu anda güneş ise ancak 1 milyar yaşındadır.

İlim adamlarının yaptıkları tetkiklerden ortaya attıkları teorilerden şu neticeyi çıkarıyoruz: Dünyamızın sonu soğuktan değil sıcaklıktan olacaktır. Enerjinin fazlalığı dolayısiyle denizler, okyanuslar tebahur ederecek ve 10 milyar sene sonra insanlar belki de toprak altında yaşamaya mecbur olacaklardır.

Kanundan Kaçılmaz 2

ATEŞ PİLOT 5

ELLERİNDE HARİTA OLMADIĞINDAN VAHŞİ HAYVANLARA RASTLIYORLARDI.

ZAMAN ZAMAN HAYDUTLARLA ÇARPIŞIYORLARDI. FAKAT HER SEFERİNDE GÜNEŞİN DÖNÜŞÜ SAYESİNDE KURTULUYORLARDI.

BİR GÜN SÜREN YOLCULUKTAN SONRA KARARGÂHA GELDİLER . . .

BİZDEN FAZLA HAVA GEMİLERİ VAR ! ! .

SURADA BİR İNFİLAK OLSA NE HOŞ OLUR DEĞİL Mİ ? . .

ÖYLE AMA, HERİFLER KUŞ BİLE UÇURTMUYORLAR.

NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ ANLIYABİLİR MİYİZ ?

DİNLEYİN . .

İÇERİYE ANCAK BİR TEK YOLDAN GİREBİLİRİZ İÇERİYE GİRDİKTEN SONRA NASIL OLSA BİRŞEYLER YAPABİLİRİZ.

KAPIDAN İÇERİ GİRMEK İÇİN ŞU KAMYONLARDAN BİRİNİ ELDE ETMEK KAFİDİR.

BİZİM BALTA KAFANIN FİKİRLERİ ÇOK PARLAK HANİ.

YOLA İNEN ATEŞ VE ARKADAŞLARI BİR KAMYON BEKLEMEGE BAŞLADILAR.

ALLAHVERE ÇOK BEKLEMESEK.

SEN ŞİMDİ SUSTA BİZİ FARKETMESİN . .

UZAKTAN BİR KAMYON GÖRÜNDÜ, İÇİNDE ÜÇ KİŞİ İLE BİR TAKIM KUTULAR VARDI . . . .

BALTA KAFA YOLA FIRLAYARAK, KENDİSİNİDE ALMASI İÇİN KOMVONA İŞARET ETMEĞE BAŞLADI . .

KOMVON DURUNCA, ATEŞ. HEMEN ATEŞ ETTİ . . .

GÜZEL NİŞANCISIN

ÖYLEDİR.

KAMYONDAKİLERİN HEPSİ ÖLMÜŞLERDİ.

ŞUNLARI GÖRÜLEMİYELEK BİR YERE SAKLIYALIM . .